

te blijven, als aller verwachting op het hoogst gespannen is. Ik ben wel niet hier in de stad geboren, maar heb er toch van jongsaf gewoond. Mijne ouders heb ik nooit gekend, zij stierven toen ik nog zeer jong was. Ik ben dus hier bij grootvader grootgebracht. Ieder in de stad kent hem en mij. Voor het tooneel opgeleid zou ik heden avond voor het eerst de planken betreden en kan mij zoo voorstellen hoe ieder de jeugdige stadgenootte wil zien, in haar triomf wil juichen, in haren val”

Zij zweeg even en vervolgde toen, met groote opgewondenheid:

„Luister dokter, ik *moet* van avond gaan, het betreft niet alleen mijn debut het betreft ook ons . . . brood. Grootvader is oud en heeft zoo lang voor mij gewerkt, nu is het mijn beurt. Mag ik dan om een lichte ongesteldheid, die reeds lang geweken is, onze toekomst opofferen? Zeg, dokter, mag ik dat?”

Een ongewone gloed straalde haar uit de oogen, het was de overtuiging, dat dokter het met haar eens was.

„Ik neem aan, juffrouw,” sprak Hartman voorzichtig, „dat het u smart ziek te zijn, wanneer u ginds triomf wacht, maar wie kan de slagen van het noodlot keeren? En dan mejuffrouw, u is niet alleen de dupe van uwe ziekte, ook uw grootvader, de direktieur, de”

„Juist mijnheer, en dat mag niet. Weet u wat het zeggen wil voor een direktieur van een operagezelschap op het laatste oogenblik te moeten vernemen, dat de opvoering niet kan doorgaan, omdat een der actrices ongesteld is? En vooral nu, als de verwachting zoo hoog gespannen is. Kent u Amaida, dokter? Niet? De tekst is van een jongen schrijver, wiens werk voor het eerst wordt opgevoerd, de muziek is van onzen direktieur, en ik 't is mijn debutavond.” En hem vertrouwelijk aanzien, terwijl zij hare zware lokken langs het bekoorlijke gelaat liet zwieren vervolgde zij:

„Zeg, dokter, mag ik nu wegblijven om een lichte ongesteldheid als deze? Mag ik”

„Hoor eens, juffrouw,” en Hartman keek onrustig op zijn horloge, want Jozef bleef lang weg, „hoor eens, juffrouw, als dokter moet ik u waarschuwen u voor alles in acht te nemen. De minste opgewondenheid kan u noodlottig zijn, het doordrijven van uw wil zou uw dood kunnen zijn en daarom Maar waar blijft uw grootvader? Hij is reeds langer dan een kwartier weg en de tijd dringt. Ik zou met mijne vrouw naar de opera gaan.”

„Om de Amaida te zien?”

„Ja.”

„Hoe kan dat dan als ik niet ga? 't Is waar, ik heb wel een ondergeschikte rol, maar niemand dan ik heb haar ingestudeerd.”

„De direktieur zal waarschijnlijk wel een andere geven, de Mignon misschien.”

„En u wilde Amaida zien, nietwaar?”

„Dat was de bedoeling, ja.”

„Dan wordt het uw tijd, dokter. U moet uwe vrouw niet laten wachten voor mij.”

„Tot mijn spijt zal ik moeten vertrekken, juffrouw, als u nu rustig wilde